

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 110.112 van 10 september 2002
in de zaak A. 95.952/XIV-31.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat B. VRIJENS,
 kantoor houdende te 9000 GENT,
 Kortrijksesteenweg 551

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Pakistaanse nationaliteit, op 26 september 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 7 maart 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 1 september 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 10 november 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 26 april 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 juni 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die, loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur K. DEBERGH, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1.1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 17 december 1999 en zich vluchteling verklaart op 22 december 1999; dat op 7 maart 2000 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 29 augustus 2000 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is;

1.2. Overwegende dat de bestreden beslissing besluit tot het kennelijk ongegrond karakter van de door de verzoekende partij gedane asielaanvraag; dat zij dit motiveert aan de hand van de vaststelling dat "(de verzoekende partij), die voorheen nooit problemen met de autoriteiten kende, (...) geen gevaar (loopt) om (...) te worden (vervolgd) in de zin van de Conventie van Genève"; dat de bestreden beslissing dit als volgt motiveert:

"Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat er op 28 oktober 1999 een huiszoeking bij betrokkene zou hebben plaatsgevonden en dat er een "First Information Report" tegen hem zou zijn opgesteld. In zijn dringend beroep verwees betrokkene voornamelijk naar de arrestaties die zouden hebben plaatsgevonden na de militaire staatsgreep en vernam dat "de politie hem zou zoeken".

Verder verklaarde betrokkene dat partijen niet meer behoorlijk kunnen functioneren na de staatsgreep. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (Canadian Immigration and Refugee board (REFINFO - PAK34034 van 24 maart 2000; ambassadebericht van 3 maart 2000 en final report on the 5th Country of Origin Workshop, 13 tot 14 december 1999 - mei 2000) blijkt dat politieke partijen als de "P.P.P.", ondanks de militaire staatsgreep, kunnen meedingen in regionale verkiezingen en politieke activiteiten kunnen uitoefenen. Bovendien worden "P.P.P."-activisten of leden van de "Muslim League" eerder vervolgd omwille van corruptieschandalen dan om redenen van politieke vervolging.

Betrokkene, die voorheen nooit problemen met de autoriteiten kende, loopt geen gevaar om vervolgd te worden in de zin van de Conventie van Genève.

De documenten die betrokkene neerlegt (bewijzen van lidmaatschap bij de "P.P.P.") zijn niet van die aard dat ze aan bovenstaande vaststellingen iets kunnen wijzigen.";

2. Overwegende dat de verzoekende partij een enig middel aanvoert dat luidt als volgt:

"Schending van het artikel 1,A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, en goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 ; van de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de zorgvuldigheidsverplichting.

Dat verweerder het artikel 1,A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 ; de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt, wanneer hij in zijn beslissing zomaar zonder gegronde redenen stelt dat verzoekers asielaanvraag kennelijk ongegrond is.

Verweerder beroept zich hiervoor op het feit dat verzoeker tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal niet uitdrukkelijk gesteld heeft dat er een huiszoeking bij hem plaatsvond en dat er een First Information Report tegen hem werd opgesteld.

Dat evenwel door verweerder werd nagelaten tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal verzoeker grondig te ondervragen aangaande de oorzaak van zijn problemen.

Dat verweerder naliel rekening te houden met par 53 lid b van de « Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié », Genève, januari 1992, UNHCR. Daarin wordt gesteld dat « l'examineur doit) obtenir du demandeur qu'il présente son cas de manière aussi complète que possible et avec tous les éléments de preuve dont il dispose ».

Dat dient vastgesteld te worden dat de asielaanvrager - verzoeker - bij het verhoor in een zwakke positie staat. De asielaanvrager die terzake geen vragen krijgt, zal aldus veelal niet spontaan allerlei details gaan vermelden.

Verzoeker merkt op dat hem tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal nooit uitdrukkelijk gevraagd werd waarom hij precies door de Pakistaanse autoriteiten gezocht werd, welke strafbare feiten hem ten laste werden gelegd en om alle problemen die hij persoonlijk kende uiteen te zetten. Evenmin werd hij door verweerder - de ondervrager- aangemaand nader in te gaan op de precieze redenen van zijn vrees voor arrestatie.

Dat verder volgens verweerder de politieke partijen in Pakistan geen moeilijkheden kennen en hun politieke activiteiten kunnen uitoefenen. Volgens verweerder worden P.P.P.-leden of "Muslim League"-leden eerder vervolgd omwille van corruptieschandalen (verweerder verwijst hierbij naar informatie afkomstig van Canadian Immigration and Refugee board, een ambassadebericht van 3 maart 2000 en een final report on te 5th Country of Origin Workshop. Verweerder besluit dat verzoeker geen gevaar loopt voor vervolging.

Dat verzoeker vaststelt dat de feiten waarop hij zijn vrees voor vervolging baseerde onvoldoende onderzocht werden door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen.

Dat verweerdere "positieve" informatie weerlegt wordt door het rapport van het U.S. Department of State "Pakistan Country Report on Human Rights Practices for 1999" dd. 25 februari 2000 aangaande de mensenrechten in Pakistan. Dat hieruit blijkt dat leden van oppositiepartijen onder generaal Musharaf-regime nog vervolgd worden. Vooral na de staatsgreep van voormelde werden verschillende medewerkers en aanhangers van voormalig president Sharif, behorende tot M.L., aangehouden. Verschillende van hen zijn nog steeds aangehouden. De door Sharif opgerichte antiterrorisme rechtbanken functioneren in Pakistan nog steeds als bronnen van politieke repressie. In februari 1999 werd het hoofdkwartier van de P.P.P. door de politie vernield. In mei en september 1999 werden honderden P.P.P.-leden door de politie gearresteerd, niet alle leden werden later opnieuw vrijgelaten. (cf http://www.state.gov/www/global/human_rights/1999_hrp_report/pakistan.html).

Dat bovendien dient opgemerkt te worden dat veroordelingen wegens corruptie of fraude van P.P.P. activisten, in een land zoals Pakistan waar er veel corruptie heerst en staatsgrepen plaatsvinden, niet kunnen los gezien worden van politieke afrekeningen (cf U.S. Department of State "Pakistan Country Report on Human Rights Practices for 1999" en de "Corruption Perceptions Index", <http://www.transparency.de/documents/cpi/index.html>).

Dat uit voorgaande duidelijk blijkt dat verzoeker bij een terugkeer niet kan rekenen op een eerlijk proces en er wegens zijn politiek engagement vervolging riskeert.

Dat derhalve blijkt dat verweerder zich onvoldoende informeerde alvorens een beslissing te nemen, waardoor de zorgvuldigheidverplichting geschonden werd en de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is.

Dat tenslotte verweerder de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt, wanneer hij nalaat te vermelden waarom de door verzoeker neergelegde stukken (bewijzen lidmaatschap van de P.P.P) niet werden weerhouden als bewijs van verzoekers vrees voor vervolging.

Dat verweerder het artikel 1,A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 ; de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt, wanneer hij in zijn beslissing zomaar zonder gegronde redenen stelt dat verzoekers asielaanvraag kennelijk ongegrond is.";

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in het middel de schending aanvoert van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953; dat aan deze bepaling een directe werking moet worden ontzegd; dat de verzoekende partij de rechtstreekse schending van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen niet dienstig kan inroepen; dat het middel in die mate niet ontvankelijk is;

2.2. Overwegende dat in het raam van de door de verzoekende partij aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht, op de commissaris-generaal niet de plicht rust om actief tussen te komen tijdens het verhoor; dat het zorgvuldigheidsbeginsel enkel betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing moet stoelen op een correcte feitenvinding; dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij zelf de motieven om te vluchten uit zijn land van herkomst beschrijft, omdat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is, dat hij normaliter bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en coherent verhaal te vertellen; dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift geen enkele reden aanbrengt waarom de commissaris-generaal deze verwachting niet had mogen koesteren; dat de verzoekende partij derhalve niet aantoonde hoe de zorgvuldigheidsverplichting werd geschonden met betrekking tot de bestreden beslissing;

2.3. Overwegende dat het niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettigheidsstoezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van dit dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is gekomen;

Overwegende dat, wat het genoemde rapport van het U.S. Department of State van 25 februari 2000 betreft, moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij dit naar haar oordeel determinerend rapport van het U.S. Department of State, niet voegt bij haar verzoekschrift; dat zij weliswaar in de uiteenzetting van haar middel verwijst naar de vindplaats op internet van het integrale rapport van het U.S. Department of State; dat evenwel gelet op de rechten van verdediging van de overige partijen in het geding en gelet op het gegeven dat dit overtuigingsstuk blijkbaar de kern van het bewijs van grief van de verzoekende partij raakt, het de zaak is van de verzoekende partij om erover te waken dat alle, naar haar mening, relevante stukken bij haar verzoekschrift gevoegd zijn of dat minstens verduidelijkt wordt waarom het stuk niet wordt overgelegd; dat zij derhalve, gelet op de bevoegdheid van de Raad van State inzake de beoordeling van de juiste feitelijke gegevens, het niet aan de Raad kan overlaten uit te zoeken of de door haar vooropgestelde beoordeling van de feiten steun vindt in stukken die geen deel uitmaken van het dossier;

2.4. Overwegende dat, wat de kritiek van de verzoekende partij met betrekking tot het "(nalaten) te vermelden waarom de door (de verzoekende partij) neergelegde stukken (bewijzen lidmaatschap van de P.P.P) niet werden weerhouden als bewijs van (...) vrees voor vervolging", dient te worden opgemerkt dat de in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen besloten plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden; dat zij dus niet "verder" dient te motiveren; dat derhalve de uitdrukkelijke motiveringsplicht bijgevolg niet inhoudt dat de commissaris-generaal zijn vaststelling dat "de documenten die (de verzoekende partij) neerlegt (bewijzen van lidmaatschap bij de 'P.P.P.') (...) niet van die aard (zijn) dat ze aan de (hierboven weergegeven) vaststellingen iets kunnen wijzigen" "verder" diende te motiveren; dat het middel, voor zover het kritiek uit met betrekking tot het "(nalaten) te vermelden waarom de door (de verzoekende partij) neergelegde stukken (bewijzen lidmaatschap van de P.P.P) niet werden weerhouden als bewijs van (...) vrees voor vervolging", niet tot nietigverklaring kan leiden; dat het middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,

de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tien september tweeduizend en twee, door :

de HH. G. DEBERSAQUES,

W. GEURTS,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.